

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

2016/2

A köszönet szava

Piroska néni, az emberhalász

Igazi találkozások

Ugyanolyan, de mégis más

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

IMPRESSZUM

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

Felelős kiadó:

Kelet-Európa Misszió Alapítvány

Szerkesztő: Fekete Imréné

Tördelő: Bolla Zoltán

A Kelet-Európa Misszió egy keresztény karitatív szervezet, amely Magyarországon 1992 júliusa óta működik alapítványi formában. Munkánk felekezeti alapokon nyugszik. Célunk Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése bármilyen úton, amely előttünk megnyílik. Arra is törekszünk, hogy a szükségben levőket gyakorlati és anyagi segítségben részesítsük. Munkánkat kizárólag hit által végezzük, anyagi forrásaink szabad akaratból történő adományokból származnak.

A pénzadományokat az alább megadott bankszámlaszámokra lehet elküldeni:

Kereskedelmi és Hitelbank Zrt.:

10200847-32413511-00000000

Örkényi Takarékszövetkezet:

65500044-30060795-54000010

Adószámunk: 18012594-1-13

Levélcímünk: 2365 Inárcs, Szőlőhegy 1.

E-mail:

info@misszio.eu

erzsebet.fekete@misszio.eu

Honlap:

www.misszio.eu

www.facebook.com/misszio

Telefon: (+36 29) 570-010

Levél az Olvasóhoz

Életünk értelme a szolgálat

„Mert az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban, jócselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef 2,10)

Az elmúlt évezredek során számos tudós és filozófus igyekezett sokoldalúan tanulmányozni az ember származását és fejlődését. Tudományos művek százai jelentek meg feltételezéseikről, következtetéseikről, amelyek néha egymásnak is ellentmondanak. Az élet értelmét keresve a ma élő emberek többségében is felvetődnek az efféle fontos kérdések, mint hogy „Honnan jövök?”, „Miért vagyok itt?”, „Merre tartok?”, „Mi az életem célja, hogyan tudnék értelmesen élni ma, a huszonegyedik században?”

A fent idézett bibliavers szerint Isten alkotása vagyunk, Ő eltervezte életünk idejét, helyét és célját. Alkotónk a Vele történő folyamatos közösségre teremtette az első emberpárt, ami ideig-óráig működött is. A bűneset következtében azonban megtört az Isten és az ember közötti harmónia, ennek gyümölcsei pedig – az elidegenedés és a félelem – minden földi ember életét beárnyékolja. Olyanná vált az emberi élet, mint az iránytű nélküli hajó a tengeren, ahol a kapitány nem tudja az utazás irányát és célját meghatározni. Teremtőnk azonban nem hagyta magára a bűnben elbukott embert. Elküldte Jézust, a Megváltót, Aki engesztelő áldozata, halála és feltámadása által utat nyitott az Istennel való megbékélésre, az eredeti harmónia helyreállítására. Természetesen mindez nem lesz automatikusan a miénk, hanem őszinte megtérés által válik életünk részévé. János így fogalmazta meg ezt evangéliumában: *„Aki pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az Ő nevében.” (Jn 1,12)*

A Krisztus által lélekben újjáteremtett ember megtalálja élete értelmét és küldetését. A jócselekedetek és szolgálatok elvannak készítve számára. Erre épül a missziós szolgálat: a misszió Istentől ered, benne van Isten eredeti tervében, és Ő maga a megbízó. A Biblia tele van példaértékű emberekkel, akik hűségesen betöltötték Isten terve szerinti küldetésüket. Mózes kihozta Izrael népet Egyiptomból, és vezette őket az Ígéret Földjéig. Utódja, Józsué, letelepítette a választott népet Isten terve szerint. A legnagyobb küldetése az emberiség felé Jézusnak volt. Ő volt a legnagyobb misszionárius, akit a világtörténelem valaha ismert. Egy külső szemlé-

lőnek úgy tűnhetett, hogy Jézus csak bejárja Izrael városait és falvait, de több volt az ennél: Ő az Isten által eleve elkészített jócselekedetekben járt. Gyógyította a beteget, segített a szükségben lévőkön, hirdette Isten országának örömeit, végül elvégezte az emberiség megváltását Isten eredeti terve szerint. Hasonló küldetésük volt Jézus tanítványainak is, akiket apostoli szolgálattal bízott meg. Az apostolokat, akik az Urat képviselték, Isten sohasem uralkodásra, hanem szolgálatra küldte ki, minthogy az apostol szó jelentése: küldött. Jézus mennybemenetele előtt megígérte a tanítványainak, hogy velük lesz minden nap (Mt 28,20) a szolgálataikban. Az Úrnak ez a jelenléte a Szentlélek által valósult meg, akit negyven nap múlva elküldött a Jeruzsálemben imádkozva várakozó tanítványokhoz. Felruházta őket mennyei erővel, bölcsességgel, és vezette őket a missziós szolgálatokban. Később megszólította Pál apostolt, akinek szolgálata nyomán viszonylag rövid idő alatt eljutott Jézus szabadságának öröme Jeruzsálemből kiindulva az akkor ismert világ fővárosába, Rómába is.

Az elmúlt évszázadokban mindig voltak Istennek fáklyavivői, és mindig is lesznek követői Jézus Krisztusnak. A mostani időkben a ma élő keresztények, mi vagyunk Jézus tanítványai. Nem zárkozunk be remete életet élve barlangokba, se templomok, gyülekezeti épületek falai közé, hanem Jézus példáját követve oda megyünk, ahova küld bennünket, ahol az emberek megtalálhatóak. Szolgálataink során, lépésről-lépésre tapasztaljuk Isten hűségét, hogy ígéretéhez hűen bennünket is vezet a jelenlévő Szentlélek által.

A missziós szolgálat nem egy kitalált és szépen megfogalmazott filozófia, hanem egy életforma, egy olyan valóság, amely ma is működik. Bár van lehetőségünk nagyon sok rászoruló segíteni, a missziós munka nem merül ki csupán szociális jellegű segítségnyújtásban, mert Isten ennél többet bízott ránk: *„Isten ránk bízta a békéltetés igéjét... Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel.” (2Kor 5,19-20)*

Fekete Imre
misszióvezető

A köszönet szava

Tavaly decemberben egy felhívással fordultunk kedves Olvasóinkhoz, melyben az akkor Nagyszénáson élő, nagy nehézségekkel küzdő Mozsár családnak kértünk segítséget, idén márciusban pedig a miskolci beteg, egyedülálló Ágira hívtuk fel a figyelmüket, abban a reményben, hogy az eddiginél valamivel hatékonyabb támogatást tudnánk nyújtani neki. Mindkét kérésünkre érkezett pozitív reakció.

Köszönettel értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy azokból a pénzadományokból, amelyek december óta érkeztek a Misszió számlájára a Mozsár család részére, négy alkalommal tudtunk készpénztámogatást nyújtani, két alkalommal élelmiszersegélyt vinni Mozsáréknak, májusban pedig egy vadonatúj automata mosógépet vettünk nekik. A nagymamának ezzel szereztük a legnagyobb örömet, mivel korábbi mosógépük használhatatlanná vált, és egy ideje már kézzel mosott az egész családra. Szülők, gyermek és nagymama, mind a négyen krónikus betegek, jelenleg keresőképes felnőtt nincs a családban. Az önkormányzati szükséglakást Mozsáréknak el kellett hagyniuk, Kaszaperre költöztek. Jó hír, hogy Istvánka, aki dongalábbal született, és akit múlt év végén mindkét lábára megmű-

töttek, már tud járni. Továbbra is folyamatos kezelésekre szorul, és speciális gyógycipőt kell viselnie, amelynek költségét fele-fele arányban viseli az egészségpénztár és a szülők. Ebben, valamint a nagymama gyógyászati kezelési költségeiben szeretnénk még a közeljövőben segíteni a családnak.

Áginak korábban csak élelmiszersegélyt vittünk, a márciusi hírlevelünk hatására viszont májusban egy nagyobb magyarországi céladományt tudtunk átutalni neki, amiből kifizette elmaradt víz, villany, gázzsámla tartozásait, valamint az utóbbi háromhavi közös költségeit is. Időben jött a segítség, mert Ágit épp figyelemztette a közös képviselő, hogy mivel a tartozásai hatvan napnál régebbiek, bírósági végrehajtásra adja az ügyét. Köszönjük Istennek és a kedves támogatóknak, hogy ez nem történt meg. További támogatásokat is várunk, hogy segíthessünk Áginak.

Egy inárcsi családnak is segítettünk. A hattagú család egyik gyermeke, a tizennégy éves Kamilla oxigénhiánnyal született, születése óta magatehetetlenül fekszik. Amióta az édesanya Kamillát ápolja, elvesztette munkáját, így a bevételeikből csak a mindennapi kenyérré futja. Egy budapesti cég jóvoltából egy éven át havi pénztámogatással segítjük a családot, hogy megvehessék Kamilla

számára a szükséges pelenkát, mert amennyit térítésmentesen kapnak, az csak a szükségük felét elégíti ki. Mosógépük nem volt, pénzért kölcsönzött géppel mosott az édesanya. A svájci Kelet-Európa Misszió adakozóinak köszönhetően májusban mosógépet vettünk a családnak, hogy saját géppel moshassanak.

Szintén a svájci misszió keresztül kapott Tázlaron új mosógépet a hattagú Ajtai család, valamint az öttagú kiskunmajsai Szabó család is.

Játszótér Bereten

2016. július 21-én a svájci és a magyarországi Kelet-Európa Misszió vezetőinek részvételével új játszótér került átadásra az észak-magyarországi Bereten. Mintegy húsz svájci fiatal másfél millió forintot gyűjtött össze a játszótér megépítésére.

Az olyan helyekről, mint a 274 lelket számláló Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Beret, mondják azt, hogy egy Isten-háta mögötti település. Isten azonban nem feledkezett el erről az eldugott kis faluról. Tizenöt évvel ezelőtt egy miskolci gyülekezet kezdeményezése kapcsán létrejött itt egy élő kis keresztény közösség, amely máig is működik. A Kelet-Európa Misszió látókörébe úgy öt évvel ezelőtt került ez a falucska, mivel a Gyermektámogató Programunk keretében rászoruló gyermekeket támogatunk a térségben, a korábbi árvíz-katasztrófák után pedig több alkalommal vittünk élelmiszer- és ruhasegélyt is a falu lakosainak, jó sok

használt bútort is adtunk az árvíz-károsultaknak. A helyi önkéntes munkatársunk, Rajz József, már két éve szorgalmazta, hogy az itt élő gyermekeknek építsünk egy olyan játszóteret, ahol kikapcsolódhatnak, ahol a szabadidejüket értelmesen tölthetik el, mert semmi hasonló nem volt a környéken.

Amikor a svájci Misszió azzal a kérdéssel fordult hozzánk, hogy hol tudnák leghasznosabban befektetni a wetzikoni keresztény ifjúsági csoport által összegyűjtött pénzt, rögtön Beret mellett döntöttünk. A játszótér anyagát Magyarországon vásároltuk meg, amit a 25 svájci fiatal a helyszínen négy nap alatt szerelt össze. Az utazási és minden más jellegű költségeit is maga a csoport állta. Emellett harminc családnak, családonként ötezer forint értékben tartós élelmiszert vásároltak, amit ki is osztottak.

A megnyitón beszédet mondtak a helyi polgármesteren kívül Eelco de Boer, a svájci Kelet-Európa Misszió vezetője, valamint

Fabian Meier, wetzikoni lelkipásztor, a svájci fiatalok nevében.

„Az volt a vágyunk, hogy szükségét szenvedő embereknek segítsünk azzal is, hogy egy játszóteret építsünk a gyerekeknek. Reméljük, hogy a gyermekek és szülők ezen a helyen nem csak jól szórakoznak majd, hanem találkozhatnak Istennel is” – mondta a lelkész.

A birtokbavétel első pillanatai

Piroska néni, az emberhalász

Krasnyánszki Lászlóné idősödő lányával együtt Örkényben, egy egyszerű kis házikóban lakik. Nekünk és azoknak, akik őt közelről ismerik, ő a Piroska néni. Ami azonban igencsak meglepő, hogy a kertjében egy másik épület is áll, mégpedig az Örkényi Pünkösdi Gyülekezet háza. Piroska néni idős kora ellenére sem mutatja a fáradtság jeleit: családokat látogat, gyülekezetet vezet, és számos új közösség plántálásában is feladatot vállal. Gyakran érkezik segélyért a Kelet-Európa Misszió raktárához Örkényből egy kisteherautó, vagy utánfutóval ellátott személyautó Piroska néni kíséretében. Piroska néni azonban nem csak egy kocsi-kísérő, sokkal több annál.

- Az elfoglalt, zsúfolt életet élő emberek gyakran használnak névjegykártyát. Mi lenne ráirova Piroska néni névjegykártyájára hivatásként?

Piroska néni: Emberhalász.

- Csak ennyi? Ez az egy szó össze is foglalja mindent?

Piroska néni: Úgy gondolom, hogy igen. Isten úgy szerette a világot, hogy a Fiát adta az emberekért. Jézus pedig hatalmat adott nekünk, amikor feltámadt a halálból, hogy Őt képviseljük. Ezt a hatalmat gyakorolnunk kell Jézusért.

- De hogyan kapcsolódik ez az emberhalászathoz? Hogyan kell embereket halászni?

Piroska néni: Jézus azt mondta, hogy szegény emberek mindig lesznek velünk. Szerintem ők azok, akik között jól lehet „halászni”. Ha pedig Jézus szerette a szegényeket és mindent megtett értük, akkor nekünk is így kell cselekedni. Nem azt kell néznünk, hol laknak, milyen nemzetiségűek, mennyi pénzük van vagy éppen mennyi nincs. Mindegy, hogy drogoznak vagy részegesek, esetleg kidobták, elküldték őket valahonnan és az árokparton fekszenek, Jézus értük is meghalt. El kell menni az ilyenekhez, és szólni nekik az igazságot. A jó emberhalászathoz az kell, hogy azzal a szeretettel menjünk az emberekhez, amit Jézustól kaptunk. Ez a szeretet működik, megszólítja őket, és amikor beszélünk az Úrról, imádkozunk a problémáikért, Isten képes üzenni az embereknek. Volt valaki, aki megkért, hogy imádkozzak érte, mert ráfogták, hogy tolvaj, és ezért bajba került. Ahogy imádkoztam, Isten azt mutatta nekem, hogy ez az ember tényleg lopott! Figyelmeztette az Úr, hogy ne nyúljon más holmijához, erre elszégyellte magát, sírva fakadt és beismerte, amit művelt. Isten vezet az ilyen dolgokban

is, megmutatja, kiért kell imádkoznom, és mit kell tennem ima alatt. Gyakran rám is kérdeznek: „ezt meg honnan tetszik tudni?”. Én sehonnan: a Szentlélek megmutat dolgokat, de nem a megszégyenítés miatt, hanem mert szeretné az életeket helyreállítani.

- Miből kell helyreállni az embereknek?

Piroska néni: Például betegségekben. Egyszer valaki elmondta, hogy a lánya halpikelyes bőrbetegségben szenved, ami ráadásul az egész testét elborítja. Mondtam neki, hogy én nem tudok ezen segíteni, Jézus azonban igen, Akihez tudok imádkozni. Végül aztán együtt könyörögtünk Istenhez. A történet után két héttel hallom a történet végét, hogy az orvosok csodálkozva vették tudomásul, hogy az összes pikkely eltűnt a lány testéről, mindenféle kenőcs és kezelés nélkül. Nem én tettem csodát, mert azt nem tudok, hanem az Úr teszi, Aki mindenhol jelen van.

- Most éppen a Piroska néni saját kertjében álló gyülekezeti házban ülve beszélgetünk. Ha jól tudom, ez is egyfajta csoda, hogy ez az épület megépült...

Piroska néni: Ez tényleg nem volt mindennapi dolog! A gyülekezet maga 1995-ben alakult. Amikor ideköltöztem, Isten azt mutatta nekem, hogy menjek be a helyi kultúrházba. Ezt meg is tettem, és találkoztam az igazgatóval meg a helyettesével, akikről azt kérdeztem, idejöhet-e egy gyülekezet imádkozni? A válasz pozitív volt, úgyhogy elkezdünk itt szervezni egy közösséget, istentiszteleteket, „Meghallgatlak” klubot, asszonykört... De maga a hely mégsem volt az igazi. Egyszer aztán, amikor a saját kertemben

a virágokat kapáltam, jött egy gondolat egy lehetséges gyülekezeti házról. Ki is mértem az épület körvonalát, utána hallottam, hogy Isten szól hozzám: „Építsd fel a házat!”. Ettől jól megijedtem, mert én nem értek a házépítéshez, és a gyülekezetnek pedig nem volt pénze ilyesmire.

Elindultam tehát beszélgetni különféle vállalkozókkal, és eszembe jutott egy építőipari cég neve. Arra gondoltam, nekik biztosan vannak apróbb, hulladék tégláik. Beszéltem is az igazgatójukkal és közöltem vele, hogy én gyülekezeti házat akarok felhúzni a kertemben. Kérdeztem, kaphatok-e a levett téglákból részletfizetésre? Erre az igazgató ezt felelte: „ha maga templomot akar építeni, akkor csak mondja meg hány billencs téglát, homok, mészt és más egyéb kell”. Az anyagot így megszereztem, azután sokan jöttek Örkényből dolgozni, alapozni, építeni. Ahogy a falak emelkedtek, máris elkezdtem beszerezni a berendezést is. Vettem ugyan néhány széket, de sok támogatást kaptam a Kelet-Európa Missziótól. A székek zöme és más bútorok, a Yamaha zongora, mind-mind a Missziótól van – olyan sokat kaptunk, hogy az időközben máshol alakult gyülekezeteknek is adtunk belőle.

- A sok támogatás és segély, ami a Kelet-Európa Misszió raktárából kerül ide, kikhez szokott eljutni?

Piroska néni: Többnyire olyan nehéz sorsú emberekhez, akikkel a legtöbben szóba sem állnak. Sok a súlyos helyzetben élő család. Csak egy példa: megismertünk egy tizennégy éves lányt, aki nagyon problémás gyerek volt.

Előfordult, hogy kamion alatt feküdt és onnan kellett kirángatni, vagy éppen végigsétált egy vonaton, és betörte sorban az ablakokat. Az édesanyja súlyos cukorbeteg, az édesapja ivott és drogozott, a pénzt játékgépekbe szórta. A lánynak született egy dongalábú testvére is. Ez a kamaszlány aztán eljött a gyülekezetbe, rajta keresztül pedig megismertük a családját is, és foglalkozni kezdtünk velük. Azóta sokat javult, változott pozitív módon a család élete. Ezt csakis az Úr tette.

- Az embernek az az érzése, hogy rengeteg dologgal foglalkozik Piroška néni: fiatalokkal, gyülekezettel, hitoktatással, segélyezéssel, és ha jól tudom, még más falvakba is eljár új gyülekezeteket létrehozni és elindítani. Lehet ezt így bírni? Nem túl sok ez?

Piroška néni: De hát én nem tudok megnyugodni! Nekem menni kell és tenni a dolgomat!

- Hogyan alakultak ezek a gyülekezetek? Merrefelé tetszik menni mostanság?

Piroška néni: Most éppen Tiszanána, Tiszabó, Tiszabura, Szentes, Törökszentmiklós és Újszilvás azok a helyek, ahova rendszeresen eljárnak. A gyülekezetek kezdetben házi csoportként működtek, később pedig már kultúrházakban tartottuk az istentiszteleteket. Ezek között több is van, ahova már ritkábban megyünk, mert mások vették át a szolgálatot, és viszik tovább a közösségeket.

- Végül egy furcsa kérdés: ha Isten megjelenne Piroška néninek úgy, ahogy Salamonnak, mi lenne az a kérdés, amivel Istenhez fordulna?

Piroška néni: Én minden embernek örök életet kérnék. Nekem mindig is fontos volt, és most is az, hogy az emberek bekerüljenek Isten Országába. Sokszor szégyellem magam a koromnál és a természetnél fogva, de amíg levegő van az orromban, azt szeretném, ha Isten használna az Ő munkájában.

- Szerintem semmi oka nincs a szégyenkezésre, Piroška néni.

Sytka

Családlátogatások Örkenyben

Piroška néni saját településén, Örkenyben tevékenykedik legtöbbet, hiszen számos szegény családot látogat, akiknek az évek során nagyon sok mindent adott. Ebben a munkájában a Kelet-Európa Misszió is sokszor támogatta ruhaneművel, lábbelivel, bútorokkal, élelmiszer-csomagokkal, hitmélyítő irodalommal. Néhány támogatott családot együtt látogattunk meg.

„A létező minden, még maga a ház is támogatásból van!” – meséli lelkesen a családfő, amikor körbenézünk a bontott téglákból álló épületben. A Szuhányi család valóban rengeteg támogatást kapott. Maga a földterület is ajándék volt, azután Piroška néni közbenjárása után érkezett ingyen nyolc teherautónyi bontott téglák, a Kelet-Európa Misszió keresztül pedig rengeteg jó állapotú, használt bútor. Korábban a nyolctagú család egy lakókocsiban tengődött, s bár időközben a gyerekek nagy része felnőtt és elköltözött, a család „hátralévő része” boldogan éli mindennapjait. „Ezt mind a Jóisten adta, rajtunk hatalmas áldások vannak!” – lelkesedik a családfő, majd hozzáteszi: „Régen munkánk sem volt, de most már a feleségem dolgozik, én közmunkás vagyok a tanácsnál. Piroška néniel is eljártam más családoknál segíteni. Azt hiszem, van miért elmennem minden hétvégén a gyülekezetbe hálát adni!”

A Radics családban már nincs ekkora öröm, mert a család nagyon sok nehéz-

séggel küzd: az apa keze-lába béna, munkát vállalni nem tud. A feleség napszámosként most épp epret szed, de ez csak időszakos lehetőség. A pár ugyanakkor lelkesen jár gyülekezetbe, ott is házasodtak össze. A családban heten élnek együtt, négy gyermekkel és a nagypapával. Piroška néni keresztül a Misszió régóta támogatja őket, mástól nem nagyon érkezik segítség. „Züllött ember voltam régen. A testvéreim mondták, milyen jól érzik magukat Piroška néni gyülekezetében, így én is elmentem. Ettől fogva megváltozott az életem, sokkal nyugodtabb lettem. Nem művelek már gonoszságokat, befogadtam az Urat, nemsokára megkeresztelkedek” – mondja a családfő.

Meglátogattuk a háromgyermekes Lakatos családot is, ahol mindkét szülő nyugdíjas. „Százhetvenezer forint a vízdíj elmaradásom” – mondja őszintén a feleség – „Ha nincs elég enni valónk, Piroška néni szokott hozni. A gyülekezetbe az egykori szembenlakó szomszédom hívott el. Emlékszem, éppen nagyon piszkos ruhában voltam akkor, ezért nem is akartam elmenni, de ő csak mondta, hogy nem számít, hogy nézek ki, így is jó vagyok Istennek.” A Misszió ruhát, takarót, ágyneműt adott a családnak, igaz, egy egyszemélyes, kihúzható ágynemű még jól jönne. A csekélyke nyugdíjból azonban nem telik semmi ilyesmire, de remélhetőleg ebben is segítségre lehetünk a családnak.

A Szuhányi házaspár

Igazi találkozások

Július végén huszonhatodik alkalommal volt Művészetek Völgye Kapolcson, a különféle keresztény csoportok pedig tizenötödijére vettek részt a tízezeret megmozgató eseménysorozatban. A keresztény részvétel célja mindig ugyanaz: elérni a jelenlévőket az evangéliummal. Missziós csoportunk is része volt a projektnek.

Indulás előtt elhatároztuk: nem futó pillanatokra akarunk találkozni a fesztiválózó emberekkel, hanem mélyebb beszélgetésekre vágyunk, ahol lehetőségünk van bizonyosságot tenni a hitünkéről. Ehhez a körülmények adótnak tűntek, hiszen az evangélikus egyháznak nemcsak egy temploma áll éppen a falu közepén – melyet általában tömegével néznek meg a fesztiválózó –, hanem egy klubhangulatú pinchehelyisége is van, amely kifejezetten alkalmas a bensőségebb beszélgetésre.

Éppen ezért okozott kisebb sokkot, amikor egy hatalmas esőzést követően azzal szembesültünk, hogy első missziós rendezvényünk előtt az egyébként „Élő Víz Pincének” nevezett helyiségben áll a víz, és az áram is elment. Mivel a helyszín így használhatatlannak bizonyult, át kellett szervezni programunkat: úgy döntöttünk, hogy amíg a pinchehelyiségből a vizet kiszivattyúzzák és az egész helyiséget kitakarítják, a környéken élő szegény családok közül többeket meglátogatunk és étel- és szercsomagokat viszünk nekik. Veress

István lelkész, valamint a helyi védőnő javaslatára a csoportunk hat családhoz jutott el. Egészen döbbenetes élményben volt részünk: mindig akadt valaki közülünk, aki nagyon konkrét élethelyzeteken keresztül tudott kapcsolódni az éppen meglátogatott családhoz. Így például az egyik nagycsaládban az édesanya egy fogyatékos fiúgyermeket is nevelt, az édesapának pedig évek óta húzódoó bírósági ügye van. Csoportunk egy tagja – hallgatva az anyuka szavait – közbeszólt, hogy neki is van egy fogyatékos fiútestvére, és az ő édesapja is évekig húzódoó pereskedés áldozata lett. Isten ehhez hasonlóan a többi családnál is gondoskodott arról, hogy csoportunk valamelyik tagja megtalálja a közös hangot velük. Az étel- és szercsomagok átadása mellett bátorítottuk a sokszor elkeseredett embereket, és imádkoztunk is értük.

A kezdeti nehézségek után a kapolcsi fesztiválon is megtaláltuk a helyünket. Két Filmklubot rendeztünk, ahol olyan történeteket nézhettek meg a rögtönzött moziba érkezők, melyek a halál utáni élet, az emberi szenvedés, a hit és a kételkedés témáit érintették. Noha el kell ismerni, hogy ezeken az alkalmakon kevesen voltak hajlandók a filmek megtekintése után beszélgetni velünk, de aki mégis ott maradt, azzal igen mély és hosszas eszmecsere folytattunk. Olyan is akadt, aki napokkal később újra visszajött a csoporthoz: láthatóan hatottak rá a szavaink, és formálták azok a gondolatok, melyeket hitünk szerint Isten adott nekünk.

Élelmiszer segélyezés Kaposvár térségében

Kapolcson a zenének igen fontos szerepe van, hiszen minden nap egyszerre több helyszínen zajlanak különféle koncertek, melyek többnyire a magyar kultúrához és népművészethez is kötődnek. Mivel missziós csoportunk tagjai szinte mind zenészek voltak, így három koncertet is lebonyolítottunk, ahol Istenről szóló versek, népzenei motívumokban gazdag keresztény dalok és evangéliumi gondolatok hangzottak el. A korábban már említett Élő Víz Pincében unplugged koncertet szerveztünk, majd a koncert után a zenekar még el nem fáradt tagjai spontán és sodró lendületű dicsőítésbe kezdtek. Hallva a zenét és látva a fiatalok őszinte lelkesedését, az emberek egymás után jöttek be az utcáról, míg a pince másodjára is megtelt. Így a koncert jó részét megismételtük: újra szóltak a dalok és a bizonyoságtételek.

Végül a fesztivál utolsó előtti estéjén a Segítség Köve Alapítvány zenekara adott nagykoncertet a kapolcsi evangélikus templomban. A huszonhat fős csapat ismert dicsőítő dalokat és spirituálékat játszott. Meglepő volt látni, hogy a mintegy kétórás zenélést a legtöbben végigülik a padsorokban, hiszen nem ez a tipikus: az eddigi tapasztalatunk az volt, hogy az emberek többsége ki-be járkal a templomból, és a legjobb esetben is csak néhány dalt hallgat végig. Ezúttal azonban a jelenlévők nagy része a „padokhoz szegezve” lelkesen hallgatta a dicsőítést és a dalokat összekötő, evangéliumról szóló beszédeket.

A kapolcsi Művészetek Völgye Fesztivál minden évben komoly lehetőséget kínál fel arra, hogy az evangéliummal megszólítsuk az embereket. Kapolcs olyan hely, ahol igazi találkozások zajlanak a keresztények és a nem hívők vagy más hitűek között. Az ilyen találkozások során valódi, hitbeli magvetésekre kerül sor: nem rohamtempóban szórjuk az igemagvakat, hanem megfontoltan és odafigyelve az emberekre. Imádkozzunk Istenhez, hogy ezek a magvak meggyökereszenek és végül fává növe jó termést hozzanak!

Sytka

A zenekar

Ugyanolyan, de mégis más Gyermektáborok Petőfiszálláson

Minden évben, a nyár nagyjából ugyanazon szakaszában három tábort rendez kollégánk, Kérészi Attila petőfiszállási tanyánkon. Ezek a táborok többnyire évről-évre hasonlóképpen zajlanak, ám mégis a megújulás és a továbblépés lehetőségét kínálják a résztvevő gyerekeknek. Idén nyáron azonban egy teljesen új koncepció is megvalósult...

„Elszállt 15 év, mi pedig csak beszélgetünk és beszélgetünk arról, hogy mennyi minden történt velünk ebben vagy abban a táborban. Emlékszünk mekkorákat neveltünk, vagy éppen megrendítő istenélményben volt részünk. Eszünkbe jutnak a gyermekek arcviszontjai, megjegyzései, elszólásai... Bár férjemmel együtt úgy érezzük, hogy öregszünk, egyre fáradékonyabbak vagyunk, és nehezebben bírjuk az éjszakázást, sátorozást, állandó mosogatást, mégis igyekszünk nagyon lelkesen és alaposan készülni minden egyes táborra” – mondja Kérészi Mónika, Attila felesége. A petőfiszállási gyermektáborok előkészületi munkái talán nem túl tetszetősek, de Mónika úgy véli, ha Istenért tesszük, még ezeket a feladatokat is képesek lehetünk más szemmel látni.

A gyermekek pedig megérdemlik, hogy értjük fáradozzanak. Mind a három tábor remekül sikerült. A táborozók nem unatkoztak: akadályverseny, élő csocsó, rekeszmászás,

sorversenyek, kézműves foglalkozások, emberi lengőteke, íjászkodás, és a legnagyobb kedvenc, a seprőfoci tette pezsgővé a táborozók mindennapjait. Ebben az esztendőben a kisebbek tábora a „Vándortábor”, míg a tinédzsereké a „Span-tábor” nevet kapta. Utóbbi talán magyarázatra szorul: a „span” szó a „haverságot” és „barátságot” takarja, mely egy kamasz életében feltétlenül fontos témának számít. „Kifejezetten élveztem, hogy a srácoknak bemutatthattam az igazi barátságot Jézus személyén keresztül, Aki nem fordul el tőlük, nem kétszínű, nem beszél ki őket a hátuk mögött, és Akire mindig számíthatnak” – mondta Attila. A barátság témája a másik két tábort is átszötte, gyerekek és felnőttek együtt kutatták az egymással és Istennel kialakítható barátság útját.

A harmadik tábor egy teljesen új kezdeményezés volt: kifejezetten roma gyermekeknek szerveződött, akik egy kiskunmajsai roma gyülekezet pásztorának ajánlásával jöttek. Az első napokban mindannyian kíváncsian fürkészték egymást, hiszen a gyerekek három különféle helyről érkeztek: Baksról, Szegedről és Kiskunmajsáról. A hét második felére azonban a táborozók egységes kis csapatá formá-

lódta. Vidáman énekelték a gyermekdalokat, melyekre külön táncokat is koreografáltak. „Rendkívüli élményekben volt részem, mert láthattam a gyerekek felszabadultságát, még akkor is, ha más kulturális háttérből érkeztek” – meséli Attila, majd azt is hozzátesszi: a folytatás részéről nem lehet kérdés, noha az természetesen a „Nagyfőnök” kezében van.

Tizenöt év táboroztatása után a mérleg egyértelműen pozitív. Isten minden évben támogatta a szolgálatot. Soha nem volt járvány, betegséghullám egyik táborban sem, senki sem szenvedett komoly balesetet, még a tanyasi víztől sem kapott senki hasmenést. „Visszanézve a korábbi táborokban készült fotókat” – nosztalgiazik Mónika – „látszik, hogy a gyerkőcök mindig vidámak és önfeledtek voltak, a felnőttek pedig nem szégyelltek egy kicsit gyermekeké válni.”

Kell ennél több?

Gyászjelentés

Fájó szívvel értesítjük kedves Olvasóinkat, hogy Sánta Mária, vajdasági munkatársunk rövid, de súlyos betegség után 2016. május 23-án 53 évesen az Úrhoz költözött. Marika férjével, Lászlóval együtt, több mint húsz éven keresztül dolgozott velünk hűségesen a Kelet-Európa Misszióban, csendben, szerényen, de annál nagyobb lelkesedéssel. Végtelenül hiányzik mindannyiunktól, akikkel egy hajóban evezett, de azoknak is, akik felé odaadón és szeretettel szolgált. Férje így írt körlevelében Marika eltávozását után:

„Marika szépen lobogó életének eleven lángja most kialudt! De ez csak látszat. Itt a földön megmarad munkásságának szellemi

öröksége, ő pedig tovább él az örök életben. Ha el is ment most közülünk, elevenen itt marad mindaz, amit gyászoló szerettei hallottak, tanultak tőle. Megmarad a sok emlék is, amit ünnepek és hétköznapi eseményei idéznek róla. Szíve jóságában mindenkinek mindene akart lenni; szent közösség fűzte össze testvéreivel, akikkel kölcsönös szeretetben élt.

A viszontlátás reményében búcsúzzunk Marikától. Utolsó üzenete ez volt: „Úgy éljétek, hogy bármikor szólít az élet Ura, mindig készek legyetek a nagy útra!”

Értsük meg Marika üzenetét, és éljünk úgy, hogy majd örök viszontlátás legyen a folytatása és befejezése e szomorú búcsúzásnak az Úr Jézus kegyelme által!

Gyermektábor Nineshben

Az albániai Nineshben Flatun Zaimaj, tíranai munkatársunk szervezett négynapos missziós gyermektábort június utolsó hetében. A tábor lebonyolításában magyarországi, vajdasági, albániai testvérek vettek részt, ezen kívül még egy texasi misszionárius is velünk tartott. **Am a tábor nem ezért bizonyult igazán hiánypótlónak.**

Bár már évek óta végzünk missziós munkát Nineshben, sajnálatos, hogy a faluban még mindig nincs keresztény gyülekezet. A helyi általános iskolában a gyerekek hallanak ugyan a Bibliáról, de ez a kevéske ismereten kívül semmi mást nem nyújt, lelki táplálékot nem jelent. A négynapos gyermektábor a kikapcsolódáson túl éppen a hiányzó lelki táplálékot volt hivatott megadni a gyerekeknek, ezért aztán igazán hiánypótlónak bizonyult. Így gondolhatták ezt a táborozók is, akik remekül érezték magukat. A gyerekek rendkívülien elevenek voltak, de éppen ezért szerethetőek. A napok dicsőítéssel kezdődtek, a gyerekek albán és angol dalokat tanulhattak, amit bibliai tanítás követett. A kiinduló téma a Tízparancsolat volt, de a különféle parancsolatok bemutatásán keresztül a tanítás során mindig eljutottunk Jézus Krisztusig.

A tábori tevékenységek sorából természetesen nem maradhattak el a kézműves foglalkozások és játékok sem. Egyik délután hegyi túrát szerveztünk, ami nem volt egy veszélytelen vállalkozás ennyi eleven gyermekkel, akikkel még nem is közös nyelvet beszéltünk, ennek ellenére baj nélkül megúsztuk a kalandot és élveztük a fiatalokkal levő együttlétet.

A lelki eledel és a kötött foglalkozások mellett közös ebédelésekre is sor került. A mintegy 50 résztvevő költségeit a svájci Kelet-Európa Misszió fedezte. Noha a tábor a kisebb gyermekekről szólt, esténként a helyi tinédzsereket is meghívtuk és velük is foglalkoztunk. Imádkozunk azért, hogy alakuljon egy igazi gyülekezet Nineshben, és ne csak alkalmeszerű események keretében halljanak az ottani emberek az evangéliumról.

Fekete Imre

Kézműves foglalkozás a nineshi gyermektáborban

Hangszer-áldás

Aszükségnek sokféle arca van, de Istennek is sokféle megoldása van a szükségek betöltésére. Néha megtörténik, hogy svájci adakozók hangszereket ajánlanak fel a misszióknak: zongorát, elektromos orgonát, vagy kisebb hangszereket, mint például gitárt, trombitát, tangóharmonikát, furulyát... **A hangszerek mindig megtalálják új gazdáikat: hol egy templomnak, egy gyülekezetnek, hol zeneiskolásoknak jelent segítséget és áldást is egyben egy-egy efféle ajándék. Idén is sikerült örömet szerezniük Svájból kapott hangszerekkel.**

A nagyon értékes, szép és gyönyörű hangú brácsát egy háromgyermekes édesanyának, Andreának ajándékoztuk. A hangszer hozzáértő kezekbe került, hiszen Andrea a Zeneművészeti Főiskolán végzett brácsa szakon és zenetanár, de saját brácsája nem volt. A brácsa új gazdája nagyon megörült a váratlan ajándéknak, hiszen a közeljövőben biztosan nem tudott volna egy ilyen hangszert venni magának. Nemrég költöztek az ország északi részéről egy Budapest melletti településre, aztán az új helyen bővíteni kellett a házat, közben a három gyermek

taníttatása is igénybe vette a pénztárcájukat. Érthető, hogy egy hangszervásárlás számításba se jöhetett. A kapott hangszer nemcsak a mindennapi munkájában, hanem a gyülekezeti zenélésben és a vasárnapi iskolai szolgálásban is segítséget jelent Andreának.

Az Ábrahám család másfél évvel ezelőtt anyagilag kilátástalan helyzetbe került, ezért eladták tulajdonuk egy részét, közte a családfő hegedűjét is. Utóbbi azért jelentett nagy problémát, mert a család a férj zenéléséből él: a hegedű eladását követően csak kölcsönhangszerrel boldogult. Végül elveszítették azt az albérletet is, ahol addig laktak, ezért a feleség testvéréhez költöztek. Most nyolcan szoronganak egyetlen szobában.

Tavaly decemberben a családfő, Zsolt, megkeresett bennünket, hogy nagyon nehéz helyzetben tudunk-e bármiféle támogatást nyújtani számukra. Hívása után másfél héttel meglátogattuk a családot egy élelmiszersegéllyel, és megígértük, hogy próbálunk hangszert szerezni Zsoltnak. Március végén ismét felkerestük a családot és nagy örömet okoztunk nekik, hiszen nemcsak egy felnőtt hegedűt vittünk, hanem egy háromgyedest is, amin az egyik

fia gyakorolhat. A hegedű segítségével Zsolt ismét munkát kapott. Bár az önálló lakás még várat magára, rövidesen ez a gond is megoldódik, és ebben is a hegedű segít a családnak. Zsolt lehetőséget kapott, hogy kimenjen három-négy hónapra Kanadába dolgozni, és az így keresett jövedelemből a család egy új albérletbe költözhet. A családfő azt mondta, Isten kezét látja a történetekben, mert amikor nagyon tehetetlennek érezte a saját és családja helyzetét Istenhez kiáltott, és a segítség megérkezett.

